

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 85/2015
29.10.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у парници по тужби тужиље Д.К. из Б., коју заступа пуномоћник В.Ч., адвокат из Б., против тужене А.б. а.д. у Стечају из Б., ради утврђења оспореног потраживања, вредност предмета спора 300.000 УСД, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4451/13 од 13.11.2014.године, у седници већа одржаној дана 29.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље Д.К. из Б. изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 4451/13 од 13.11.2014.године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 3263/2012 од 13.03.2013.године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за утврђење потраживања тужиље према туженој у износу од 300.000 УСД са домицилном каматом почев од 05.04.2000.године до коначне исплате. У ставу другом изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 4451/13 од 13.11.2014.године, одбио жалбу тужиље као неосновану и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду.

Против другостепене пресуде тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију. Трошкове одговора је тражио и определио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), који се примењује на основу члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 55/14) и одлучио да ревизија тужиље није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на постојање других апсолутно битних повреда које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Ревизијски разлог да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а који се може подвести под битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 396. ЗПП учињену пред другостепеним судом није основан, јер по одредби члана 396. став 2. ЗПП, ако се пресудом жалба одбија у образложењу пресуде суд неће детаљно да образлаже пресуду у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права. Другостепени суд је за своје одлучивање дао јасне и непротивречне разлоге оценивши као неосноване битне жалбене разлоге тужиље.

Према утврђеном чињеничном стању тужиљи је у стечајном поступку туженог решењем Привредног суда у Београду Ст 168/2010 од 18.04.2011.године оспорено потраживање у износу од 300.000 УСД са домицилном каматом од 05.04.2000.године до исплате, које потраживање тужиља заснива на тврдњи да је уложила штедни улог код туженог у наведеном износу по основу чега јој је издата штедна књижица. Штедна књижица је књижица К.б. а.д. Б., а оверена је печатом А.б.. Тужиља је у моменту издавања штедне књижице била малолетна, а у штедној књижици нису унети подаци о законском заступнику, што је обавеза банке код отварања девизног рачуна и пријема депозита малолетних штедиша. У пословним књигама туженог не постоји евиденција о уплатама и постојању девизне штедне тужиље, што је утврђено налазом вештака из документације и књиговодствене евиденције туженог за дан 05.04.2000.године.

Код овако утврђених чињеница правилно је другостепени суд у побијаној пресуди применио материјално право, одредбе члана 1043. и 1044. ЗОО као и правила о терету доказивања из члана 228. до 231. ЗПП, када је закључио да се ради о оборивој законској претпоставци да су уписи у књижицу потврђени печатом банке и потписом овлашћеног лица доказ да су уплате извршене те да тужиља у току поступка није пружила релевантне доказе да је извршила уплату износа од 300.000 УСД дана 05.04.2000.године код туженог, а насупрот томе тужени који је оспорио извршену уплату у прилог својих тврдњи доставио је целокупну документацију о стању и промету на рачуну банке на дан 05.04.2000.године из које је вештачењем несумљиво утврђено да нема евидентираних уплата на име тужиље, било непосредно на благајни или преко жиро рачуна.

Ревизијским наводима понављају се жалбени наводи које је другостепени суд правилно ценио и за неприхватање истих дао ваљано образложење које прихвата и ревизијски суд, те их неће понављати.

Неосновано је позивање ревидента на одредбу члана 57. ЗОО који регулише права саговорача пословно неспособног лица која су орочена на период од 30 дана од дана сазнања на пословну неспособност друге уговорне стране, што би примењено на конкретан случај значило да је тужени преклудира да одустане од уговора са тужиљом, јер да је она малолетно лице знао је приликом издавања штедне књижице 05.04.2000.године. У конкретном случају не ради се о одустајању туженог од уговора, већ о оспоравању туженог да је уговор о девизном штедном улогу настао. Одредба члана 1043. став 1. ЗОО прописује да банка издаје штедну књижицу депоненту, ако је новчани депозит примљен као улог на штедњу. Ради се о реалном уговору који се сматра закљученим тек када банка прими новчани депозит као улог на штедњу. Чињеница да је тужила у моменту издавања штедне књижице била малолетна и да у штедну књижицу нису унети подаци о законском заступнику, што је обавеза приликом отварања девизног рачуна и пријема девизног депозита малолетне деце, само је један од елемената који је основано довео у сумњу валидност података о штедном улогу наведеном у штедној књижици која сумња је потврђена налазом и мишљењем судског вештака да није евидентирана уплата тужиље код тужене, из чега следи да уговор није ни настао, нити постоје документи који се односе на одобрење старатеља за закључење уговора о штедњи. У ситуацији када је девизна штедна књижица издата на формулару банке која под таквим називом у време издавања није пословала, када за малолетно лице нису наведени подаци о заступнику и када у евиденцији банке нема трага о уплати девизног износа наведеног у штедној књижици, сама штедна књижица не може бити релевантан доказ о уплати и стању на девизном рачуну, те је неоснован ревизијски навод да је тужила доказала основаност свог потраживања. Позивање ревидента да је у другим случајевима само на основу штедне књижице призната основаност потраживања депонента није од утицаја јер се провера извршене уплате наведене у штедној књижици врши у случајевима када је уплата оспорена, а не у сваком случају, обзиром да је упис у штедну књижицу у смислу члана 1044. став 2. ЗОО оборива претпоставка о уплатама и подизањима депонента у односима са банком.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

На основу члана 165. ЗПП суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице.

**Председник већа-судија
Бранко Станић,с.р.**